

1

Voordat de wereld uit elkaar viel, zei ze iets tegen hem.

Hé, slaap je nog? Thomas draaide zich om in zijn bed en werd zich bewust van een duisternis om hem heen die aanvoelde als lucht die vaste vorm had aangenomen en nu op hem neerdrukte. Aanvankelijk raakte hij in paniek. Zijn ogen schoten open en hij stelde zich voor dat hij weer in de Box lag – die afschuwelijke vierkante ruimte van kil metaal die hem naar de Laar en het labyrint had gebracht. Maar er was wat schemerlicht en geleidelijk aan vormden zich her en der in de donkere ruimte vage schimmen. Stapelbedden. Kleerkasten. De zachte ademhaling en het gorgelende gesnurk van jongens die diep in slaap waren.

Er ging een golf van opluchting door hem heen. Hij was gered en lag nu veilig en wel op deze slaapzaal. Hij hoefde zich geen zorgen meer te maken. Geen grievers meer. Geen dood meer.

Tom?

Een stem in zijn hoofd. De stem van een meisje. Niet hoorbaar en ook niet zichtbaar. Maar toch had hij die gehoord, al zou hij nooit aan wie dan ook kunnen uitleggen hoe dat kon.

Hij blies zijn ingehouden adem uit en ontspande zich, zodat zijn hoofd wegzakte in het kussen. Zijn zenuwen, die tijdens dat korte moment van felle angst van daarnet nog op scherp hadden gestaan, kwamen weer tot bedaren. In gedachten vormde hij woorden en zei iets terug.

Teresa? Hoe laat is het?

Geen idee, antwoordde ze. *Maar ik kan niet slapen. Ik heb waarschijnlijk een uur of zo liggen dommelen. Misschien wel meer. Ik lag te hopen dat jij wakker was om me gezelschap te houden.*

Thomas probeerde niet te glimlachen. Hoewel ze dat niet kon zien, zou hij zich daar toch voor generen. *Je hebt me niet veel*

keus gelaten, hè? Het is best lastig om te slapen als iemand rechtstreeks in je schedel praat.

Wawa. Ga dan maar weer naar bedje toe.

Nee, het is prima. Hij tuurde naar de onderkant van het bed boven hem – in het schemerlicht was het niet meer dan een vage donkere rechthoek – waar Minho op dat moment lag te ademen als iemand bij wie er wel heel veel speeksel vastzat in zijn keel. *Waar dacht je aan?*

Wat denk je? Op de een of andere manier wist ze een cynisch toontje in die woorden te leggen. *Ik zie telkens weer grievers. Die afschuwelijke huid, dat spek, en al die metalen armen en steekels. Dat had maar een haartje gescheeld, Tom. Hoe raken we zoiets ooit nog kwijt?*

Thomas wist hoe hij daarover dacht. Die beelden zouden hen nooit meer loslaten. De Laarders zouden voor de rest van hun leven gekweld worden door de afschuwelijke dingen die zich in het labyrint hadden afgespeeld. Hij vermoedde dat de meesten van hen, en misschien iedereen wel, zware psychische problemen zouden krijgen. En misschien zelfs volkomen gek zouden worden.

Maar het ergste van alles was een beeld dat in zijn geheugen geschroeid stond alsof het was aangebracht met een gloeiend heet brandijzer. Zijn vriend Chuck, die in zijn keel was gestoken en in Thomas' armen was doodgebloed.

Thomas wist dat hij dat nóóit zou vergeten. Maar tegen Teresa zei hij: 'Het gaat wel over. Het gaat gewoon tijd kosten, meer niet.'

Flauwekul, zei ze.

Ik weet het. Was het erg belachelijk dat hij ervan genoot als ze zoiets tegen hem zei? Dat haar sarcasme voor hem inhield dat alles goed zou komen? *Je bent een idioot,* hield hij zichzelf voor, en hoopte meteen dat zij die gedachte niet zou horen.

Ik vind het afschuwelijk dat ze me apart hebben gelegd, zei ze.

Thomas begreep wel waarom ze dat hadden gedaan. Ze was het enige meisje en de rest van de Laarders waren allemaal jongens, tieners nog, een stel sjakkels die door de mensen hier nog niet vertrouwd werden. *Ik denk dat ze je wilden beschermen.*

Ja, dat zal wel. Toen hij die woorden hoorde voelde hij hoe een somber gevoel zijn hersenen binnensijpde en daar als stroop aan bleef kleven. *Maar na alles wat we samen hebben doorgemaakt, is het wel rot om hier alleen te liggen.*

Waar hebben ze jullie trouwens naartoe gebracht? Ze klonk zo triest dat hij bijna wilde opstaan om haar te gaan zoeken, maar hij wist wel beter.

Gewoon aan de andere kant van die grote zaal waar we gisteravond gegeten hebben. Een klein kamertje met een paar stapelbedden. Ik ben er tamelijk zeker van dat ze de deur op slot hebben gedaan toen ze weggingen.

Zie je wel, ik zei toch dat ze je wilden beschermen. En haastig voegde hij daaraan toe: *Niet dat je bescherming nodig hebt, hoor. Als het op een gevecht aankomt tussen jou en op zijn minst de helft van deze sjakkels hier, dan wed ik dat jij het wint.*

De helft maar?

Oké, driekwart. Met mij erbij.

Er volgde een lange stilte, al voelde Thomas dat ze er nog was. Hij wist niet hoe het kon, maar dat wist hij. Het was bijna net als met Minho. Die kon hij niet zien, maar toch besepte hij dat zijn vriend maar enkele tientallen centimeters boven hem lag. En dat kwam niet alleen door zijn gesnurk. Als iemand dichtbij is, weet je dat gewoon.

In weerwil van alle herinneringen van de afgelopen paar weken voelde Thomas zich verrassend rustig en het duurde niet lang voordat de slaap hem opnieuw overmeesterde. Duisternis daalde neer over zijn wereld, maar zij was er nog, naast hem in zoveel verschillende opzichten. Het was bijna alsof ze elkaar... aanraakten.

In die toestand had hij geen besef van tijd. Hij sliep half en het deel van hem dat wakker was lag te genieten van haar nabijheid en de gedachte dat ze waren gered uit dat afschuwelijke oord, dat ze veilig waren en dat Teresa en hij elkaar weer helemaal opnieuw konden leren kennen. Dat het leven goed zou zijn.

Zalige slaap. Wazige duisternis. Warmte. Een lichamelijke gloed. Het leek wel of hij zweefde.

De wereld leek te vervagen. Alles werd zacht en zoet. Hoe het kon wist hij niet, maar de duisternis leek een troostende uitwerking op hem te hebben. Hij gleed weg in een droom.

Hij is heel jong. Vier misschien? Vijf? Hij ligt in een bed, met de dekens opgetrokken tot aan zijn kin.

Naast hem zit een vrouw met haar handen over elkaar in haar schoot. Ze heeft lang, bruin haar en een gezicht waarop de allereerste sporen van ouderdom zichtbaar zijn. Er ligt een verdrietige blik in haar ogen. Dat weet hij, al doet ze haar uiterste best om dat verdriet met een glimlach te verhullen.

Hij wil iets zeggen. Hij wil haar iets vragen. Maar dat kan hij niet. Hij is hier niet echt. Hij is hier getuige van, vanaf een plek die hij niet goed snapt. Ze begint te praten, een geluid dat tegelijkertijd zo lief en zo boos klinkt dat hij het verontrustend vindt.

‘Ik weet niet waarom ze jou gekozen hebben, maar één ding weet ik heel goed. Jij bent speciaal. Zorg dat je dat nooit vergeet. En vergeet ook nooit hoeveel...’ Haar stem slaat over en haar wangen zijn nu nat van de tranen – ‘...hoeveel ik van je hou.’

De jongen geeft antwoord, maar het is niet echt Thomas die nu spreekt. Ook al is hij het wel. Dit slaat helemaal nergens op. ‘Ga je nu gek worden, net zoals al die mensen op de tv, mama? Net zoals... papa?’

De vrouw steekt haar hand uit en woelt door zijn haar. De vrouw? Nee, zo kan hij haar niet noemen. Dit is zijn moeder. Zijn... mammie.

‘Maak je daar maar geen zorgen om, liefje,’ zegt ze. ‘Dat krijg jij niet te zien.’

Haar glimlach is nu verdwenen.

De droom maakte te snel plaats voor een diepe duisternis en liet Thomas achter in een leegte, met niets anders dan zijn gedachten. Had hij zojuist gezien hoe er opnieuw een herinnering omhoog kwam kruipen uit de diepten van zijn geheugenverlies? Had hij zijn moeder echt gezien? Er was ook iets gezegd over zijn vader die gek was geworden. Vanbinnen voelde Thomas een

diepe en knagende pijn, en hij probeerde nog verder weg te zinken in de vergetelheid.

Later – hoeveel later wist hij niet – zei Teresa opnieuw iets tegen hem.

Tom, er is iets mis.

2

Zo begon het. Hij hoorde Teresa die vijf woorden spreken, maar ze leken van ver weg te komen, alsof ze hem bereikten via een lange tunnel die vol rommel lag. Zijn sluimer was veranderd in een dikke en kleverige brij, die hem gevangen hield. Hij werd zich bewust van zichzelf, hij realiseerde zich dat hij uit de wereld weggerukt was en begraven lag in zijn eigen uitputting. Het lukte hem niet om wakker te worden.

Thomas!

Ze schreeuwde nu. Een allesdoordringend lawaai in zijn hoofd. Hij voelde het eerste spoortje van angst, maar het leek wel een droom. Hij kon alleen maar slapen. En ze waren veilig nu; ze hoefden zich nergens meer druk om te maken. Ja, dit moest wel een droom zijn. Teresa maakte het goed. Ze maakten het allemaal goed. Hij ontspande weer en liet zich diep wegzinken in zijn slaap, zo diep dat hij erin leek te verdrinken.

Nu slopen er andere geluiden zijn bewustzijn binnen. Gebonk. Het kletterende geluid van metaal op metaal. Iets wat aan stukken viel. Roepende jongens. Het klonk meer als de echo's van geroep, heel ver weg en gedempt. Plotseling leek het meer op gekrijs. Onaardse kreten van pijn. Maar nog steeds ver weg. Het was alsof hij in een dikke cocon van donker fluweel was gewikkeld. Totdat er eindelijk iets door zijn behaaglijke slaap heen drong. Dit klopte niet. Teresa had hem geroepen. Teresa had gezegd dat er iets mis was! Hij vocht tegen de diepe slaap die bezit van hem had genomen, klauwde naar de zware last die hem tegen de grond gedrukt hield.

Wakker worden! schreeuwde hij tegen zichzelf. *Word wakker!*

En toen verdween er iets vanbinnen. Van het ene ogenblik op het andere was het weg. Hij voelde zich alsof er zojuist een belangrijk orgaan uit zijn lijf was gerukt.

Zij was het geweest. Ze was weg.

Teresa! schreeuwde hij met zijn geest. *Teresa! Waar ben je?*

Maar er was niets. Haar troostende aanwezigheid voelde hij niet meer. Opnieuw riep hij haar naam, en toen nog eens, terwijl hij verwoed bleef worstelen tegen de duistere kracht van de slaap. Toen sloeg de werkelijkheid eindelijk over hem heen, en werd het duister weggespoeld. Overmand door angst sloeg Thomas zijn ogen op. Hij ging met een ruk rechtop zitten, zette zijn voeten op de vloer, sprong uit bed en keek om zich heen.

Het was een krankzinnige situatie.

De andere Laarders in de zaal holden schreeuwend heen en weer en de lucht was vol van afgrijselijke, angstaanjagende geluiden, die deden denken aan het kermen van gemartelde dieren. Daar was Wok. Hij zag krijtwit en wees naar een raam. Newt en Minho renden naar de deur. Winston sloeg zijn handen voor zijn angstige, door acne geteisterde gezicht. Het leek wel of hij zojuist een vleesetende zombie had gezien.

De jongens verdrongen zich voor de ramen, maar lieten er goed op dat ze zich niet te dicht bij het glas waagden. Met een diepgevoeld verdriet beseftte Thomas dat hij de meeste van de twintig jongens die het labyrint hadden overleefd niet eens bij naam kende, wat te midden van alle chaos een wonderlijke gedachte was.

Een beweging die hij vanuit zijn ooghoeken waarnam zorgde ervoor dat hij zich omdraaide naar de muur achter hem. Wat hij daar zag, beroofde hem onmiddellijk van alle rust en vrede die hij had gevoeld toen hij die nacht met Teresa lag te praten. Nu betwijfelde hij of zulke emoties in de wereld waarin hij zich bevond eigenlijk wel bestaansrecht hadden.

Een raam op ongeveer een meter van zijn bed, omlijst door kleurige gordijnen, bood uitzicht op een fel, verblindend licht. Het glas was kapotgeslagen en de grillig gevormde scherven waren tegen de stalen tralies gevallen. Aan de andere kant van het raam stond een man, die zijn bebloede handen om de spijlen geklemd hield. Er lag een krankzinnige blik in zijn wijd opengesperde, bloeddoorlopen ogen en zijn magere, zonverbrande gezicht was overdekt met zweren en littekens. Er zat geen haar

op zijn hoofd, alleen maar wat ongezond aandoende plukken groenig mos. Dwars over zijn rechterwang zat een gemene snee en door de open, zwerende wond heen waren zijn tanden te zien. Roze speeksel droop in langzaam heen en weer zwaaiende slierten van zijn kin.

‘Ik ben een Crank!’ schreeuwde deze afschuwelijk toegetakelde man. ‘Ik ben een Crank, verdomme!’

Toen schreeuwde hij telkens opnieuw drie woorden. Bij elke schreeuw vloog het speeksel uit zijn mond.

‘Maak me dood! Maak me dood! Maak me dood!’